

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 395

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 11 iunie 2009

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
LEGI ȘI DECRETE				
222.	— Lege pentru modificarea art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 17/1999 privind constituirea, organizarea și funcționarea Serviciului Public de Radiocomunicații Navale de Apel, Pericol și Salvare	2	Decizia nr. 617 din 28 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, 2, 3 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe și art. 480 din Codul civil	8–10
915.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 17/1999 privind constituirea, organizarea și funcționarea Serviciului Public de Radiocomunicații Navale de Apel, Pericol și Salvare	2	Decizia nr. 626 din 28 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (6) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism	10–11
★				
225.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2009 privind acordarea unui împrumut Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. în scopul refinanțării împrumutului acordat de Trezoreria Statului în anul 2004.....	3	Decizia nr. 731 din 7 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, raportate la art. 116 ¹ alin. (1) și art. 116 ² alin. (1) din Legea învățământului nr. 84/1995	12–14
918.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2009 privind acordarea unui împrumut Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. în scopul refinanțării împrumutului acordat de Trezoreria Statului în anul 2004	3	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă	4–6	647.	— Hotărâre privind plata de către Ministerul Sănătății a contribuției României la Federația Europeană a Academiiilor de Medicină (FEAM)	14
Decizia nr. 602 din 28 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	6–7	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
★				
		61.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei pentru desemnarea furnizorilor de ultimă opțiune de energie electrică pentru perioada 1 iulie 2009 — 30 iunie 2010.....	15
		Rectificări		16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru modificarea art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 17/1999
privind constituirea, organizarea și funcționarea Serviciului
Public de Radiocomunicații Navale de Apel, Pericol și Salvare**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Articolul 3 din Ordonanța Guvernului nr. 17/1999 privind constituirea, organizarea și funcționarea Serviciului Public de Radiocomunicații Navale de Apel, Pericol și Salvare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 29 ianuarie 1999, aprobată cu modificări prin Legea nr. 450/2001, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Serviciul Public de Radiocomunicații Navale de Apel, Pericol și Salvare se asigură de Compania Națională de Radiocomunicații Navale «Radionav» — S. A. Constanța, pe o durată de 20 de ani.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 5 iunie 2009.
Nr. 222.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru modificarea art. 3
din Ordonanța Guvernului nr. 17/1999 privind constituirea,
organizarea și funcționarea Serviciului Public
de Radiocomunicații Navale de Apel, Pericol și Salvare**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 17/1999 privind constituirea, organizarea și funcționarea Serviciului Public de Radiocomunicații Navale de Apel, Pericol și Salvare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 5 iunie 2009.
Nr. 915.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 21/2009 privind acordarea unui împrumut Companiei
Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România —
S.A. în scopul refinanțării împrumutului acordat de Trezoreria
Statului în anul 2004**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21 din 11 martie 2009 privind acordarea unui împrumut Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. în scopul refinanțării împrumutului acordat de Trezoreria Statului în anul 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 13 martie 2009.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 5 iunie 2009.

Nr. 225.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 21/2009 privind acordarea
unui împrumut Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri
Naționale din România — S.A. în scopul refinanțării
împrumutului acordat de Trezoreria Statului în anul 2004**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2009 privind acordarea unui împrumut Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. în scopul refinanțării împrumutului acordat de Trezoreria Statului în anul 2004 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 5 iunie 2009.

Nr. 918.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 600

din 14 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Lex Napoca” — S.R.L., Societatea Comercială „Cabinet Juridic Salanțiu” — S.R.L., Societatea Comercială „Boris Lex” — S.R.L., Societatea Comercială „Inter Iura” — S.R.L., Societatea Comercială „Legal Adviser” — S.R.L., Societatea Comercială „Lex Consulting” — S.R.L., Societatea Comercială „De Jure Consulting” — S.R.L. și Societatea Comercială „Legal Assistance” — S.R.L. în Dosarul nr. 5.772/1.285/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 2 aprilie 2009 și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la data de 14 aprilie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.772/1.285/2006, **Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lex Napoca” — S.R.L., Societatea Comercială „Cabinet Juridic Salanțiu” — S.R.L., Societatea Comercială „Boris Lex” — S.R.L., Societatea Comercială „Inter Iura” — S.R.L., Societatea Comercială „Legal Adviser” — S.R.L., Societatea Comercială „Lex Consulting” — S.R.L., Societatea Comercială „De Jure Consulting” — S.R.L. și Societatea Comercială „Legal Assistance” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că Legea nr. 304/2004 nu îndrituiește procurorul ca, pentru a asigura aplicarea unitară a legii pe întregul teritoriul României să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești. Acest atribut,

stabilit prin art. 329 alin. 1 din Codul de procedură civilă, în afara competențelor profesionale ale procurorului, reprezintă o încălcare a principiului separației puterilor în stat și o gravă imixtiune a puterii administrative în activitatea puterii judecătorești. De asemenea, reglementarea privind recursul în interesul legii încalcă, în opinia autorilor excepției, prevederile art. 124 și 126 din Constituție, potrivit cărora judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, iar justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite prin lege, întrucât consacră caracterul obligatoriu al deciziilor pronunțate în cadrul recursului în interesul legii, astfel încât judecătorul care va aplica legea este obligat să se conformeze deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție. Or, practica judiciară neunitară este atributul unei justiții adevărate, independente.

Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu intră în contradicție cu principiile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, precum și cele ale art. 329 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins:

— Art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară: *„Înalta Curte de Casație și Justiție se constituie în Secții Unite pentru: a) judecarea recursurilor în interesul legii.”;*

— Art. 329 din Codul de procedură civilă: „(1) *Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum și colegiile de conducere ale curților de apel au dreptul, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României, să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.*

(2) *Deciziile prin care se soluționează sesizările se pronunță de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.*

(3) *Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile criticate contravin următoarelor prevederi din Legea fundamentală: art. 1 — *Statul român*, art. 124 alin. (3) potrivit căruia judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, art. 126 alin. (3) care atribuie Înaltei Curți de Casație și Justiție funcția de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale, art. 129 privind folosirea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, art. 131 alin. (1) și art. 132 alin. (1) privind rolul Ministerului Public și, respectiv, statutul procurorilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

Asupra constituționalității dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 928 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 17 octombrie 2008, și Decizia nr. 1.014 din 8 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 29 noiembrie 2007, statuând că acestea nu aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3)—(5) „*Statul român*”, art. 124 alin. (1) și (3) „*Înfăptuirea justiției*”, art. 126 alin. (3) „*Instanțele judecătorești*”, art. 129 „*Folosirea căilor de atac*”.

Cu acele prelejurii, Curtea a reținut că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. „Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată într-o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza *C.R. contra Regatului Unit*, 1995) — în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară [...]”. Complexitatea unor cauze poate conduce, uneori, la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată, a fost creată de legiuitor instituția recursului în interesul legii. Având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în art. 126 alin. (3) din Constituție, legiuitorul a instituit, prin dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă, obligativitatea interpretării date de aceasta, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege. Instituirea caracterului obligatoriu al dezlegărilor date problemelor de drept judecate pe calea recursului în interesul legii nu face decât să dea eficiență

rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, contribuind la consolidarea statului de drept.

Curtea observă în acest sens că divergențele profunde de jurisprudență sunt susceptibile de a crea un climat general de incertitudine și insecuritate juridică, aspect subliniat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Astfel, de exemplu, în Cauza *Păduraru împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, constatând că „divergențele de jurisprudență constituie, prin natura lor, consecința inerentă oricărui sistem judiciar care se sprijină pe un ansamblu de jurisdicții de fond care au autoritate asupra zonei lor teritoriale”, a considerat că, „în lipsa unui mecanism care să asigure coerența practicii jurisdicțiilor naționale, asemenea divergențe profunde de jurisprudență, care persistă în timp și cu privire la un domeniu care prezintă un mare interes social, sunt de natură să genereze o incertitudine permanentă și să facă să scadă încrederea publicului în sistemul judiciar, care este una dintre componentele fundamentale ale statului de drept”. În acest context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai arătat că „rolul unei jurisdicții supreme era tocmai cel de a reglementa contradicțiile de jurisprudență” (*Zielinski și Pradal & Gonzalez ș.a. împotriva Franței*, 1999).

Așa fiind, dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă, care îndrituiesc Înalta Curte de Casație și Justiție să unifice diferențele de interpretare și aplicare a aceluiași text de lege de către celelalte instanțe judecătorești naționale, pronunțând în acest scop soluții numai în interesul legii, care nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese, nu aduc atingere normelor constituționale invocate de autorii excepției, ci, dimpotrivă, contribuie, pentru motivele mai sus arătate, la asigurarea exigențelor statului de drept.

În ceea ce privește dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004, acestea sunt criticate de autorii excepției prin compararea lor cu cele ale art. 329 din Codul de procedură civilă. Se arată în acest sens că art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 nu stabilește vreo competență a procurorului pentru a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul țării și, prin urmare, dreptul său de a cere Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești, reglementat prin art. 329 din Codul de procedură civilă, este în afara competențelor sale profesionale. O asemenea critică nu poate fi primită, deoarece, așa cum s-a mai pronunțat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere stabilirea compatibilității între acesta și dispozițiile din Legea fundamentală pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei care ar rezulta la texte sau principii constituționale. În plus, contrar susținerilor autorului excepției, reglementarea competenței procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de a cere Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești, în scopul asigurării aplicării unitare a legii pe întreg teritoriul al României, dă expresie rolului constituțional al Ministerului Public, de reprezentant al intereselor generale ale societății și apărător al ordinii de drept, precum și al drepturilor și libertăților cetățenilor.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lex Napoca” — S.R.L., Societatea Comercială „Cabinet Juridic Salanțiu” — S.R.L., Societatea Comercială „Boris Lex” — S.R.L., Societatea Comercială „Inter Iura” — S.R.L., Societatea Comercială „Legal Adviser” — S.R.L., Societatea Comercială „Lex Consulting” — S.R.L., Societatea Comercială „De Jure Consulting” — S.R.L. și Societatea Comercială „Legal Assistance” — S.R.L. în Dosarul nr. 5.772/1.285/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 602

din 28 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen Cătălina Gliga	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție invocată de Terec Remus în Dosarul nr. 9.350/211/2008 al Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu contravine principiului constituțional al egalității în drepturi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 septembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 9.350/211/2008, **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.** Excepția a fost

invocată de Terec Remus într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt contrare art. 16 alin. (1) și (2) și art. 56 din Constituție, întrucât stabilesc modul de calcul al impozitului auto cu încălcarea principiului egalității și al justei așezări a sarcinilor fiscale. Prevederea legală este discriminatorie, deoarece în stabilirea cotei de impozitare nu se ține seama de capacitatea cilindrică sau de veniturile contribuabililor. Nu este echitabil ca un autoturism nefuncțional, respins la inspecția tehnică periodică, „caz în care capacitatea cilindrică este zero, [...] să fie considerat autoturism de lux, doar pentru a se încasa un impozit mai mare”. Taxele ar fi diferite tocmai datorită caracterului variabil al capacității cilindrice a mijloacelor de transport cu tracțiune mecanică. Or, aceste taxe se calculează prin înmulțirea unei fracțiuni de capacitate cilindrică cu suma corespunzătoare prevăzută de textul criticat, care „este stabilită diferențiat și discriminatoriu”.

Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 343/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 1 august 2006, având următorul cuprins: „Art. 1 [...] pct. 240. La articolul 263, alineatele (2) [...] vor avea următorul cuprins:

«(2) În cazul oricăruia dintre următoarele autovehicule, impozitul pe mijlocul de transport se calculează în funcție de capacitatea cilindrică a acestuia, prin înmulțirea fiecărei grupe de 200 de cm³ sau fracțiune din aceasta cu suma corespunzătoare din tabelul următor:

	Tipuri de autovehicule	Suma, în lei, pentru fiecare grupă de 200 cm ³ sau fracțiune din aceasta
1.	Motorete, scutere, motociclete și autoturisme cu capacitatea cilindrică de până la 1600 cm ³ inclusiv	7
2.	Autoturisme cu capacitatea cilindrică între 1601 cm ³ și 2000 cm ³ inclusiv	15
3.	Autoturisme cu capacitatea cilindrică între 2001 cm ³ și 2600 cm ³ inclusiv	30
4.	Autoturisme cu capacitatea cilindrică între 2601 cm ³ și 3000 cm ³ inclusiv	60
5.	Autoturisme cu capacitatea cilindrică de peste 3.001 cm ³	120
6.	Autobuze, autocare, microbuze	20
7.	Alte autovehicule cu masa totală maximă autorizată de până la 12 tone inclusiv, precum și autoturismele de teren din producție internă	25
8.	Tractoare înmatriculate	15»

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție invocată de Terec Remus în Dosarul nr. 9.350/211/2008 al Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN VIDA

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la *egalitatea în drepturi* și în art. 56 referitoare la *contribuții financiare*.

Examinând excepția, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate reglementează o taxă fiscală care respectă principiul impunerii echitabile, ce consfințește egalitatea contribuabililor față de impozite și taxe.

Curtea reține că dispozițiile art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal se aplică uniform tuturor contribuabililor ce se află în situația stabilită de ipoteza normei, fără să instituie discriminări sau privilegii pe criterii arbitrare. Întrucât calcularea taxei asupra mijloacelor de transport se face prin aplicarea unei cote fixe în raport cu aceeași bază de impozitare, care este reprezentată de capacitatea cilindrică a vehiculului, apreciem că textul de lege criticat este în deplină concordanță cu dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) și cu cele ale art. 56 din Constituție. Pentru a garanta principiul egalității în materie fiscală, legiuitorul are obligația constituțională de așezare justă a sarcinilor fiscale, or, dispozițiile art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal atestă caracterul echitabil și proporțional al taxei stabilite, care se aplică tuturor contribuabililor, fără deosebiri de tratament juridic de la o zonă la alta a țării.

Curtea constată că este lipsită de relevanță critica autorului excepției referitoare la caracterul inechitabil al modului de stabilire a impozitului pentru un autoturism nefuncțional, având în vedere că se aplică aceleași taxe atât autoturismelor de lux, cât și celor ce au fost respinse la inspecția tehnică periodică. Din examinarea legislației în vigoare, Curtea reține că mijloacele de transport neînmatriculate nu sunt supuse impozitării, iar contribuabilul proprietar al unui asemenea autoturism are posibilitatea să depună diligențe pentru desființarea raportului juridic de fiscalitate referitor la plata taxei pe mijlocul de transport cu unitatea administrativ-teritorială locală. În acest sens sunt dispozițiile art. 261 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, potrivit cărora „Orice persoană care are în proprietate un mijloc de transport care trebuie înmatriculat în România datorează o taxă anuală pentru mijlocul de transport, cu excepția cazurilor în care în prezentul capitol se prevede altfel”.

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 617

din 28 aprilie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, 2, 3 și 6
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor
și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe și art. 480 din Codul civil**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, 2, 3 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe și art. 480 din Codul civil, excepție ridicată de Maria Dumitru și Elena-Constanța Dumitru în Dosarul nr. 9.516/300/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției Maria Dumitru, personal și asistat de avocatul Simona Neculae, cu delegație la dosar, și apărătorul părții Maria Anghelescu, avocatul Daniel Moisei, cu delegație la dosar. Lipsește celălalt autor al excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Avocatul Simona Neculae solicită amânarea judecării cauzei în vederea studierii dosarului, arătând faptul că nu a avut suficient timp pentru a pregăti pledoaria în vederea susținerii excepției de neconstituționalitate, de vreme ce a fost angajată, ca apărător al autorului excepției, în preziua termenului de judecată de la această dată.

Apărătorul părții Maria Anghelescu se opune cererii de acordare a unui nou termen de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de amânare a judecării cauzei, motivat de faptul că, în cauză, Curtea Constituțională a mai acordat un termen pentru lipsă de apărare, solicitat de același autor al excepției.

Deliberând, Curtea respinge cererea de acordare a unui nou termen de judecată.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul autorului prezent solicită admiterea excepției de neconstituționalitate pentru motivele dezvoltate în notele scrise aflate la dosarul cauzei.

Apărătorul părții Maria Anghelescu solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv deciziile nr. 157/2004 și nr. 711/2008.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 9.516/300/2007, **Tribunalul București — Secția a IV-a**

civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, 2, 3 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe și art. 480 din Codul civil. Excepția a fost ridicată de Maria Dumitru și Elena-Constanța Dumitru într-o cauză civilă având ca obiect apelul declarat împotriva Sentinței civile nr. 2.843 din 26 martie 2008, pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București, prin care s-a admis acțiunea în evacuare formulată de Maria Anghelescu în contradictoriu cu autorii excepției de neconstituționalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că textele de lege criticate instituie o discriminare între persoanele ale căror contracte de vânzare-cumpărare au fost desființate prin hotărâre judecătorească, întrucât au fost încheiate cu încălcarea prevederilor Legii nr. 112/1995, acestea având dreptul să încheie contracte de închiriere, și cei care au fost de bună-credință la încheierea contractelor de vânzare-cumpărare, dar în cazul cărora acțiunile în revendicare ale foștilor proprietari au fost admise, și care nu pot încheia contracte de închiriere pentru imobilele în care locuiesc, în această din urmă situație aflându-se și autorii excepției. Cu privire la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil, susțin că există o diferență de termeni juridici între dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (7) care se referă la „sarcinile care revin proprietarului” și cele ale textului de lege criticat care face referire la „limitele impuse de lege”, solicitând „respectarea întocmai a spiritului dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999”.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, arată că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999 încalcă dispozițiile art. 44 alin. (1) și (2) care garantează dreptul de proprietate, întrucât împiedică proprietarii a se folosi de bunurile aflate în proprietatea lor, în mod liber, și de a le culege fructele. Totodată, apreciază că sunt încălcate și dispozițiile art. 16 din Constituție, deoarece, în ceea ce privește dreptul de folosință, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 vizează numai o anumită categorie de proprietari. În ceea ce privește prevederile art. 480 din Codul civil, consideră că acestea sunt constituționale, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. Astfel, arată că prevederile art. 1, 2, 3 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 referitoare la raporturile contractuale în materia contractului de închiriere se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare și, totodată, nu este de natură să îngreuească dreptul părților de a beneficia de un proces echitabil, precum și judecarea acestuia într-un termen rezonabil. Cât privește critica de neconstituționalitate, arată că legiuitorul este competent să

stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1, 2, 3 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 mai 2001, având următorul conținut:

— Art. 1: *„Contractele de închiriere privind suprafețele locative cu destinația de locuințe, precum și cele folosite de așezămintele social-culturale și de învățământ, de partide politice, de sindicate și de alte organizații neguvernamentale, legal înregistrate, prelungite sau reînnoite conform Legii nr. 17/1994 și aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se prelungesc de drept pentru o perioadă de 5 ani de la data intrării în vigoare a acesteia, în aceleași condiții, cu excepția nivelului chiriei.”;*

— Art. 2: *„Contractele de închiriere prelungite sau reînnoite în temeiul Legii nr. 17/1994, pentru suprafețele cu destinația de locuințe, proprietatea persoanelor fizice sau juridice de drept privat, se prelungesc, la cererea chiriașilor, pentru o perioadă de 5 ani de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”;*

— Art. 3: *„Durata contractelor de închiriere încheiate după prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere în baza Legii nr. 17/1994, pentru suprafețele locative folosite de unități de învățământ sau de așezăminte social-culturale, redobândite de foștii proprietari sau de moștenitorii acestora anterior intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se prelungește, la cererea chiriașului, pentru o perioadă de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”;*

[...]

— Art. 6: *„În cazul contractelor de vânzare-cumpărare încheiate cu încălcarea prevederilor Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, și desființate prin hotărâre judecătorească, proprietarul recunoscut de justiție va încheia cu persoanele care au cumpărat locuința în baza Legii nr. 112/1995 și care o ocupă efectiv, la cererea acestora, un contract de închiriere pentru o perioadă de 5 ani.”*

Totodată, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 480 din Codul civil, cu următorul conținut: *„Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege.”*

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul părților

la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 44 alin. (7) potrivit cărora dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999, în ansamblu, au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin deciziile nr. 582 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 21 iulie 2008, nr. 88 din 4 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, și nr. 97 din 18 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 512 din 19 octombrie 2000, Curtea statuând în sensul constituționalității acestora.

Astfel, Curtea a decis că măsurile de protecție a chiriașilor instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 își au temeiul constituțional în prevederile art. 47 alin. (1) și în cele ale art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, finalitatea acestei ordonanțe fiind aceea de a reglementa raporturile dintre chiriași și proprietari, de a oferi soluții juridice situațiilor litigioase, asigurându-se posibilitatea pentru proprietar de a-și exercita atribuțiile dreptului său de proprietate și, în același timp, protecția chiriașilor împotriva unor eventuale abuzuri.

În ceea ce privește susținerea contrarietății prevederilor criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 raportat la dispozițiile art. 16 din Constituție, Curtea constată că prin deciziile nr. 761 din 18 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 23 octombrie 2007, și nr. 157 din 22 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 12 iunie 2003, pronunțându-se cu privire la constituționalitatea art. 1, 2 și 6 din actul normativ menționat, a statuat că instituirea de regimuri juridice diferite în situații care impun rezolvări diferite nu poate fi apreciată drept o încălcare a principiului egalității în fața legii.

Atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate sunt valabile și în cauza de față, neexistând temeiuri pentru modificarea jurisprudenței Curții în această materie.

Totodată, Curtea observă că prevederile legale criticate nu aduc atingere nici dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, de vreme ce autorii au beneficiat de toate garanțiile procesuale în soluționarea acțiunii în evacuare formulate în contradictoriu cu aceștia, fiind întemeiată existența și aplicarea unor exigențe rezonabile fără a căror satisfacere chiriașul nu ar putea fi obligat să elibereze locuința.

II. Asupra constituționalității prevederilor art. 480 din Codul civil Curtea constată că s-a pronunțat prin mai multe decizii, precum deciziile nr. 873 din 30 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 17 ianuarie 2007, nr. 925 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007, nr. 937 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 21 noiembrie 2007, și nr. 323 din 13 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 1 aprilie 2008, statuând că aceste prevederi sunt constituționale. Curtea a reținut că dispozițiile art. 480 din Codul civil dau definiția legală a proprietății, precizând că dreptul de proprietate este atât un drept absolut, ce rezultă din exercitarea celor 3 atribute ale acestui drept real — *usus, fructus și abusus* — cât și un drept exclusiv, din punctul de vedere al titularului care îl poate exercita în mod liber, cu respectarea însă a ordinii publice și a dispozițiilor imperative ale legii. Astfel, textul de lege criticat este în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit cărora

conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege și, de asemenea, se aplică tuturor celor vizați de ipoteza normei legale, fără discriminări, fiind astfel respectat principiul egalității cetățenilor în fața legii.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, 2, 3 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe și art. 480 din Codul civil, excepție ridicată de Maria Dumitru și Elena-Constanța Dumitru în Dosarul nr. 9.516/300/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 626

din 28 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (6) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Carmen Cătălina Gliga — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent-șef delegat

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (6) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, excepție ridicată de Societatea Comercială „Arctica Trading” — S.R.L. în Dosarul nr. 7.315/215/2008 al Judecătoriei Craiova — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată,

sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 7.315/215/2008, **Judecătoria Craiova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (6) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism**, excepție ridicată de S.C. „Arctica Trading” — S.R.L. în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 30 alin. (1) și (2) referitoare la libertatea de exprimare, ale art. 44 alin. (1) și (8) referitoare la dreptul de proprietate privată și ale art. 45 referitoare la libertatea economică, deoarece prin obligația impusă de a raporta într-un anumit termen Oficiului anumite tranzacții, dreptul

persoanelor de a comunica în mod liber și neîngrădit este constrâns, iar activitatea economică nu este avantajată, părțile contractuale nemaiavând libertatea de a încheia orice fel de acte de comerț, de a alege partenerul contractual și de a negocia condițiile de contractare. De asemenea, prin obligația de raportare textul legal criticat suprimă autenticitatea dreptului de proprietate și îi conferă un caracter de ilegalitate.

Judecătoria Craiova — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, în egală măsură ocrotite.

De asemenea, prin stabilirea obligației prevăzute de textul legal criticat libertatea economică nu este îngrădită în niciun mod, Legea nr. 656/2002 neimpunând societăților comerciale un număr limitat de tranzacții.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (6) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, excepție ridicată de Societatea Comercială „Arctica Trading” — S.R.L. în Dosarul nr. 7.315/215/2008 al Judecătoria Craiova — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (6) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 12 decembrie 2002, așa cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 30 aprilie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 3 alin. (6): „*Persoanele prevăzute la art. 8 ori persoanele desemnate potrivit dispozițiilor art. 14 alin. (1) vor raporta Oficiului, în cel mult 10 zile lucrătoare, efectuarea operațiunilor cu sume în numerar, în lei sau în valută, a căror limită minimă reprezintă echivalentul în lei a 15.000 euro, indiferent dacă tranzacția se realizează prin una sau mai multe operațiuni ce par a avea o legătură între ele.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost examinate de instanța de contencios constituțional din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 635 din 3 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 31 octombrie 2006, și Deciziei nr. 71 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 28 februarie 2008, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (6) din Legea nr. 656/2002.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent-șef delegat,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 731

din 7 mai 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997
privind Statutul personalului didactic, raportate la art. 116¹ alin. (1) și art. 116² alin. (1)
din Legea învățământului nr. 84/1995**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată de Manuela Mândru, Constantin-Iulian Negulescu, Marta Iuliana Vicol, Emil Luchian și Daniela Rusu în dosarele nr. 1.612/99/2007, nr. 1.613/99/2007, nr. 1.621/99/2007, nr. 1.624/99/2007 și nr. 1.619/99/2007 ale Curții de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 2 aprilie 2009 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la data de 7 mai 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 9 și 12 decembrie 2008, pronunțate în dosarele nr. 1.612/99/2007, nr. 1.613/99/2007, nr. 1.621/99/2007, nr. 1.624/99/2007 și nr. 1.619/99/2007, **Curtea de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic.** Excepția a fost ridicată de Manuela Mândru, Constantin-Iulian Negulescu, Marta Iuliana Vicol, Emil Luchian și Daniela Rusu cu prilejul soluționării contestațiilor formulate împotriva deciziilor de concediere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 16 și 32 din Constituție. Astfel, arată că, în condițiile în care dreptul la învățătură este garantat de stat, apare normal ca acesta să poată verifica modalitatea în care sunt organizate, ca structură și atribuții, instituțiile care realizează procesul de învățământ, fie ele de stat, fie private. Un control al acestei activități desfășurate în cadrul unei universități particulare nu poate fi realizat decât prin implicarea ministerului de resort, care poate și este obligat să acorde girul unei organizări corecte a instituției de învățământ. Liberul arbitru pe care îl instituie dispozițiile art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997 este evident, în condițiile în care formularea acestui text lasă deplină latitudine cartei universitare în organizarea structurilor de conducere, precum și cu privire la controlul modalității de administrare sau de stabilire a politicilor de cadre pe care fiecare facultate le poate face, în temeiul aceleiași legi. Așa fiind, se realizează o încălcare a principiului egalității în drepturi, atât din punctul de vedere al modalităților în care se

pot alege organele de conducere ale unei astfel de instituții de învățământ superior, cât și sub aspectul că dreptul la muncă și perioada pe care legi organice o stabilesc pentru această activitate sunt ignorate. Prin urmare, se instituie un monopol pe care îl deține universitatea cu privire la organizare și funcționare, monopol ce nu poate fi desființat și intră în contradicție cu normele stabilite prin legi organice prin care rectorul este confirmat de ministerul de resort. În final, arată că textul de lege criticat contravine și prevederilor art. 69 din Legea nr. 128/1997.

Curtea de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale consideră că textul de lege criticat este constituțional. În acest sens, arată că autonomia universitară este consacrată de art. 32 alin. (6) din Constituție, fără ca această noțiune să fie însă definită. Rezultă că legiuitorul constituant a lăsat legiuitorului ordinar libertatea de a stabili elementele autonomiei universitare și condițiile în care aceasta se exercită, inclusiv în alegerea organelor de conducere. Autonomia universitară a fost definită prin art. 89 din Legea învățământului nr. 84/1995, iar formele de realizare a acesteia — între care și regulile de alegere a organelor de conducere ale instituțiilor de învățământ superior — au fost stabilite prin art. 92—96 din aceeași lege. Așadar, întrucât autonomia universitară a fost definită chiar de legiuitor, în virtutea competenței sale atribuite prin Constituție, nu se poate primi susținerea autorului excepției în sensul că dispozițiile legale atacate contravin principiului constituțional al autonomiei universitare. De asemenea, nu poate fi primită susținerea privind încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), deoarece procedura de alegere a organelor de conducere este aceeași pentru toate instituțiile de învățământ superior și pentru toți candidații. Cât privește faptul că dispozițiile art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997 ar intra în contradicție cu dispozițiile art. 69 din aceeași lege, arată că aceasta reprezintă o problemă de interpretare și aplicare a legii, de competența instanței de judecată investite cu soluționarea cauzei.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că principiul egalității în drepturi în fața legii, consacrat de art. 16 din Constituție, presupune aplicarea unui tratament de egalitate cetățenilor aflați în situații identice, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, însă, față de conținutul prevederilor de lege criticate, consideră că acest principiu nu este incident. De asemenea, arată că art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997 nu face decât să reglementeze, în baza principiului autonomiei universitare, posibilitatea ca fiecare instituție de învățământ superior să stabilească, în condițiile legii, prin propria cartă universitară, atribuțiile și competențele structurilor și ale funcțiilor de conducere din învățământul superior, respectiv modalitatea de vot pentru hotărârile senatelor universitare, ale consiliilor facultăților și ale departamentelor.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997 sunt constituționale. În acest sens, arată că textul de lege criticat nu aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât se aplică tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare. Astfel, procedura de alegere a organelor de conducere este aceeași pentru toate instituțiile de învățământ superior de stat, particulare și confesionale. De asemenea, referitor la critica de neconstituționalitate a art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997 față de art. 32 din Constituție, arată că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere dreptului la învățatură, ci sunt în concordanță cu regula constituțională potrivit căreia învățământul de toate gradele se desfășoară în unități de stat, particulare și confesionale, în condițiile legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierile de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 16 iulie 1997, dispoziții potrivit cărora: *„Atribuțiile și competențele structurilor și ale funcțiilor de conducere din învățământul superior sunt stabilite prin Carta universitară a instituției, potrivit legii. Hotărârile senatelor universitare, ale consiliilor facultăților și ale departamentelor, cu excepția prevederilor de la art. 74 alin. (3), se iau cu votul majorității membrilor prezenți, dacă numărul lor reprezintă cel puțin 2/3 din numărul total al membrilor. Membrii acestor structuri de conducere au drept de vot deliberativ egal.”*

Autorii excepției consideră că acest text de lege este contrar dispozițiilor art. 16 și 32 din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi și dreptul la învățatură.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorilor acesteia are în vedere faptul că art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997 lasă o libertate deplină universităților ca prin carta universitară să stabilească atribuțiile și competențele structurilor și ale funcțiilor de conducere din învățământul superior, fără o intervenție a statului, care ar trebui să acorde girul unei organizări corecte a instituției de învățământ. Astfel, autorii susțin că nu mai este vorba de realizarea unei adevărate autonomii universitare, ci a unui monopol pe care ajung să îl dețină universitățile cu privire la organizarea și funcționarea acestora. În plus, consideră că, efect al prevederilor de lege criticate, persoanele din funcțiile de conducere a universităților vor fi supuse unor reglementări diferite, încălcându-se principiul egalității în drepturi a cetățenilor.

Față de aceste susțineri, Curtea observă că, potrivit art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997, atribuțiile și competențele structurilor și ale funcțiilor de conducere din învățământul superior sunt stabilite prin Carta universitară a instituției *„potrivit legii”*. Astfel, textul de lege criticat face trimitere la conceptul de *autonomie universitară*, atunci când este vorba de învățământul superior de stat, respectiv la *autonomia academică*, așa cum

prevede Legea nr. 480/2006 care modifică Legea nr. 84/1995, în cazul învățământului superior particular.

În acest context, trebuie amintit faptul că, dând expresie dispozițiilor art. 32 alin. (6) din Legea fundamentală, Legea învățământului nr. 84/1995, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 10 decembrie 1999, reglementează în cuprinsul cap. IX secțiunea a 7-a, art. 89—96, conținutul conceptului de *autonomie universitară*, conștând în *„dreptul comunității universitare de a se conduce, de a-și exercita libertățile academice fără niciun fel de ingerințe ideologice, politice sau religioase, de a-și asuma un ansamblu de competențe și obligații în concordanță cu opțiunile și orientările strategice naționale ale dezvoltării învățământului superior, stabilite prin lege”*.

Or, atât timp cât textul de lege criticat nu face decât să dea expresie autonomiei universitare, care conferă anumite drepturi și libertăți instituțiilor de învățământ superior, Curtea reține că situațiile diferite ce ar putea rezulta din aplicarea acestui principiu nu pot fi interpretate ca aducând atingere principiului egalității în drepturi.

În același timp însă Curtea nu poate ignora faptul că, în egală măsură, în ceea ce privește universitățile particulare, art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997 face aplicabil conceptul de *„autonomie academică”*, concept introdus în Legea învățământului prin Legea nr. 480/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.025 din 22 decembrie 2006. Plecând de la premisa proprietății private, ca fundament economic al învățământului superior particular, autonomia academică acordă acestora drepturi și libertăți diferite de cele care se circumscriu autonomiei universitare, inclusiv sub aspectul statutului cadrelor didactice, așa cum sunt limita de vârstă, promovarea în funcții etc.

Fără a nega fundamentul economic al universităților particulare, proprietatea privată a acestora, înființate prin lege, fără scop patrimonial și cu afecțatune specială, Curtea constată că acest fundament nu poate constitui și fundamentul instituirii unei forme de autonomie diferite de cea consacrată de art. 32 alin. (6) din Constituție, așa cum este autonomia academică.

În acest sens, Curtea observă că prevederile constituționale consacră și garantează o singură formă de autonomie, și anume cea universitară, indiferent că este vorba de învățământul superior de stat sau de învățământul superior particular, autonomie al cărei conținut trebuie să fie identic în ambele cazuri.

Potrivit art. 116¹ alin. (1) din Legea învățământului, *„Universitățile particulare sunt instituții de învățământ superior libere, deschise, autonome atât din punct de vedere academic, cât și economico-financiar, având drept fundament proprietatea privată, garantată de Constituție”*, iar potrivit prevederilor art. 116² alin. (1) din aceeași lege, *„Structurile și funcțiile de conducere ale universităților particulare, atribuțiile, modul de constituire, durata mandatelor și limitele de vârstă ale cadrelor didactice sunt stabilite de Carta universității. Deciziile definitive, în acest sens, revin universității”*.

În aceste condiții și având în vedere faptul că aceste instituții fac parte din sistemul național de învățământ, Curtea constată că principiul constituțional al autonomiei universitare trebuie să își găsească reflectarea, în egală măsură, asupra organizării și funcționării procesului de învățământ, a statutului cadrelor didactice, a promovării în funcție a acestora, a normei didactice etc.

Față de cele expuse, Curtea reține că prevederile art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997 contravin art. 32 alin. (6) din Constituție, în măsura în care fac trimitere la art. 116¹ alin. (1) și art. 116² alin. (1) din Legea învățământului nr. 84/1995, introduse prin Legea nr. 480/2006, texte care la rândul lor sunt neconstituționale, deoarece, prin derogare de la prevederile

constituționale, consacră un nou tip de autonomie pentru învățământul superior particular, și anume autonomia academică.

În sfârșit, Curtea constată că nu este competentă a analiza critica autorilor excepției privind neconcordanța dintre art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997 și art. 69 din aceeași lege,

întrucât controlul de constituționalitate vizează conformitatea dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile sau principiile Constituției, iar nu conformitatea unor texte de lege între ele.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Manuela Mândru, Constantin-Iulian Negulescu, Marta Iuliana Vicol, Emil Luchian și Daniela Rusu în dosarele nr. 1.612/99/2007, nr. 1.613/99/2007, nr. 1.621/99/2007, nr. 1.624/99/2007 și nr. 1.619/99/2007 ale Curții de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 72 alin. (5) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic sunt neconstituționale, în măsura în care fac trimitere la dispozițiile art. 116¹ alin. (1) și art. 116² alin. (1) din Legea învățământului nr. 84/1995, care la rândul lor sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind plata de către Ministerul Sănătății a contribuției României la Federația Europeană a Academii de Medicină (FEAM)

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă plata contribuției României la Federația Europeană a Academii de Medicină (FEAM), cu sediul la Bruxelles, în sumă de 4.000 euro anual.

Art. 2. — Plata contribuției prevăzute la art. 1, calculată în lei la cursul zilei, se suportă de la bugetul de stat, prin bugetul aprobat Ministerului Sănătății.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul sănătății,
Ion Bazac

Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Pogea

București, 27 mai 2009.
Nr. 647.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru desemnarea furnizorilor de ultimă opțiune de energie electrică pentru perioada 1 iulie 2009 — 30 iunie 2010

Având în vedere prevederile art. 9 alin. (8)—(10), ale art. 11 alin. (1) și alin. (2) lit. a), ale art. 50 alin. (1) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Regulamentului privind furnizarea de ultimă opțiune a energiei electrice, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 14/2007, în temeiul prevederilor art. 3 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 410/2007 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se desemnează în calitate de furnizor de ultimă opțiune de energie electrică, pentru perioada 1 iulie 2009 — 30 iunie 2010, următorii titulari de licență de furnizare a energiei electrice:

Nr. crt.	Furnizori de ultimă opțiune de energie electrică (FUO)	Pentru consumatorii casnici, necasnici mici și necasnici mari din județele:
1.	Societatea Comercială ENEL ENERGIE MUNTENIA — S.A.	București, Ilfov, Giurgiu
2.	Societatea Comercială FFEE ELECTRICA FURNIZARE TRANSILVANIA SUD — S.A.	Brașov, Sibiu, Alba, Mureș, Harghita și Covasna
3.	Societatea Comercială FFEE ELECTRICA FURNIZARE MUNTENIA NORD — S.A.	Brăila, Buzău, Vrancea, Galați, Prahova și Dâmbovița
4.	Societatea Comercială CEZ VÂNZARE — S.A.	Dolj, Mehedinți, Gorj, Olt, Vâlcea, Argeș și Teleorman
5.	Societatea Comercială FFEE ELECTRICA FURNIZARE TRANSILVANIA NORD — S.A.	Cluj, Bihor, Sălaj, Bistrița-Năsăud, Satu Mare și Maramureș
6.	Societatea Comercială E.ON MOLDOVA FURNIZARE — S.A.	Bacău, Botoșani, Iași, Neamț, Suceava și Vaslui
7.	Societatea Comercială ENEL ENERGIE — S.A.	Timiș, Hunedoara, Caraș-Severin, Arad, Constanța, Călărași, Ialomița și Tulcea

Art. 2. — Se desemnează în calitate de furnizor de ultimă opțiune de energie electrică, pentru perioada 1 iulie 2009—30 iunie 2010, pentru consumatorii necasnici foarte mari din România, titularii de licență de furnizare din lista specificată la art. 1.

Art. 3. — Încadrarea pe categorii a consumatorilor necasnici se face conform precizărilor din Regulamentul privind furnizarea de ultimă opțiune a energiei electrice, aprobat prin Ordinul

președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 14/2007.

Art. 4. — Entitățile organizatorice din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 iulie 2009.

p. Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Iulius Dan Plaveti

București, 4 iunie 2009.
Nr. 61.

RECTIFICĂRI

La Hotărârea Guvernului nr. 611/2009 pentru aprobarea programelor calendaristice privind realizarea acțiunilor referitoare la organizarea și desfășurarea alegerilor locale parțiale pentru un primar și un consiliu local din data de 28 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 22 mai 2009, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 2, la poziția 13 coloana a doua, în loc de: „5 iunie 2009” se va citi: „11 iunie 2009”.

★

La Decizia primului-ministru nr. 505/2009 privind stabilirea atribuțiilor domnului Deszi Attila, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 29 aprilie 2009, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în titlu și în cuprinsul articolului unic, în loc de: „Deszi Attila” se va citi: „Dézsi Attila”.

★

La Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 109/2009 privind aprobarea Listei perimetrelor pentru concesionarea de activități de explorare, Runda nr. 67/2009, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 21 mai 2009, se face următoarea rectificare (care aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexă, la nr. crt. 3—4 și 11—12, la rubrica „Județul”, în loc de: „Timișoara” se va citi: „Timiș”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 431171